

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายและข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตและพฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์ในครั้งนี้ ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิจัยเป็นลำดับดังต่อไปนี้

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์และที่ได้รับการสอนตามปกติ
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์และที่ได้รับการสอนตามปกติ

สมมติฐานการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้มีสมมติฐานการวิจัยดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามปกติ
2. พฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามปกติ

วิธีดำเนินการวิจัย

ขั้นตอนการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ กำหนดขั้นตอนของการวิจัยเป็น 7 ขั้นตอนดังนี้

- ขั้นที่ 1 กำหนดเนื้อหา
- ขั้นที่ 2 ออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอน
- ขั้นที่ 3 สร้างแผนการสอน
- ขั้นที่ 4 สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- ขั้นที่ 5 สร้างแบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม
- ขั้นที่ 6 ทดลองสอน
- ขั้นที่ 7 สรุปผลการทดลอง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอบ้านไร่ จังหวัดอุทัยธานี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 845 คน จาก 7 กลุ่มโรงเรียน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนชุมชนบ้านเมืองกรุงมิตรภาพที่ 52 อำเภอบ้านไร่ จังหวัดอุทัยธานี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 32 คนรวมทั้งสิ้น 64 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มีจำนวน 4 ฉบับ ดังนี้

1. แผนการสอนโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์
2. แผนการสอนตามปกติ
3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต
4. แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. ดำเนินการทดลองกับนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ตามแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ระหว่างการสอนทั้งสองกลุ่มผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยจะทำการสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักเรียนโดยบันทึกผลการสังเกตลงในแบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม
2. หลังการทดลองสอนมีการทดสอบหลังเรียน โดยให้นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต
3. นำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์ ดังนี้

1. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยทดสอบค่าที กรณีข้อมูลเป็นอิสระต่อกัน
2. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการทำงานกลุ่มหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยการทดสอบค่าที กรณีข้อมูลเป็นอิสระต่อกัน

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์ สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1
2. พฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์ สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต และพฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์และการสอนตามปกติผู้วิจัยนำเสนออภิปรายผลดังต่อไปนี้

1. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์และการสอนปกติ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเหตุผลดังต่อไปนี้

1.1 การเรียนแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์ เน้นให้ผู้เรียนได้ทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม จึงทำให้นักเรียนได้มีโอกาสใช้ความคิดร่วมกัน แก้ปัญหาร่วมกันมีการอภิปรายซักถาม แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ทำให้มีการยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ได้ฝึกการใช้เหตุผลและการคิดวิเคราะห์ มีการตั้งเป้าหมายในการเรียนรู้ และมีความหวังเพื่อที่จะทำคะแนนให้ได้ดี เพื่อให้กลุ่มประสบความสำเร็จ จึงส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ ดัน (Dunn. 1972 : 154) เกี่ยวกับประโยชน์ของการทำงานเป็นกลุ่มว่า ทำให้นักเรียนมีความสัมพันธ์ต่อการเรียนทำให้นักเรียนไม่รู้สึกโดดเดี่ยว การทำงานร่วมกันจะทำให้มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน นักเรียนไม่เกิดความเบื่อหน่ายในการเรียนซึ่งเป็นผลให้นักเรียนเรียนได้ดียิ่งขึ้น และสอดคล้องกับ จันทร่า ดันติพงษ์สุวรรณ์ (2543 : 36-38) ที่กล่าวว่า การเรียนแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่ม มีการอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็น มีเป้าหมายที่จะทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จร่วมกัน ทุกคนมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหา ร่วมกัน ทำให้นักเรียนเข้าใจสิ่งที่เรียนได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งเป็นการช่วยยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนให้ดีขึ้นด้วย และยังสอดคล้องกับ สดอล (Stahl. 1994 : 17-28) ที่กล่าวถึงประโยชน์ของการเรียนแบบร่วมมือว่าช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามารถในการคิดอย่างมีเหตุผล มีการคำนึงถึงการทำงานในกลุ่มว่าต้องร่วมมือกัน มีความนับถือตนเอง มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้อื่น มีเจตคติที่ดีต่อการเรียน มีความสนใจในการเรียนมากขึ้น และช่วยส่งเสริมให้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนสูงขึ้น

1.2 การเรียนแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์ มีการจัดกลุ่มแบบคละความสามารถโดยที่สมาชิกในกลุ่มมีระดับความสามารถต่างกัน 3 ระดับ คือ สูง ปานกลางและต่ำ จึงเป็นการจัดในลักษณะที่ละกันทั้งนี้เพื่อให้มีการช่วยเหลือกันในขณะทำงานร่วมกันเด็กเก่งจะช่วยเหลือเพื่อนในกลุ่มโดยการอธิบายให้เพื่อนเข้าใจได้ดีกว่าการเรียนจากครูเพราะภาษาที่นักเรียนใช้พูดจาสื่อสารกันนั้นสื่อความเข้าใจได้ดีและเหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับ อรพรรณ พรสีมา (2540 : 59) ที่กล่าวถึงประโยชน์ของการเรียนแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์ว่าจะช่วยยกระดับ

คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยทั้งชั้น การที่นักเรียนเก่งช่วยเหลือนักเรียนช้า นักเรียนเก่งจะเรียนรู้ ความคิดรวบยอดของหัวข้อที่กำลังเรียนได้ชัดเจนขึ้น ในขณะที่ด้วยกันนักเรียนที่เรียนช้า ย่อมจะเรียนรู้ความคิดรวบยอดจากเพื่อนซึ่งใช้ภาษาใกล้เคียงกันได้ง่ายขึ้นกว่าการเรียนรู้จากครู ซึ่งอาจใช้ภาษาวิชาการขั้นสูงและเข้าใจยาก

1.3 การเรียนแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์นั้น หลังจากเรียนจบในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ จะมีการทดสอบย่อยประจำหน่วยการเรียนรู้ โดยที่นักเรียนต่างคนต่างสอบไม่มีการช่วยเหลือกัน ซึ่งเป็นการทดสอบรายบุคคล หลังจากนั้นได้นำคะแนนการทดสอบรายบุคคลมาคิดเป็นคะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม นักเรียนทุกคนจึงมีส่วนช่วยเพิ่มหรือลดคะแนนของกลุ่ม ดังนั้นสมาชิกในกลุ่มจึงพยายามช่วยเหลือร่วมมือกันในการเรียนเพื่อความสำเร็จของตนเองและของกลุ่ม ซึ่งการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในลักษณะเช่นนี้ เป็นเหตุให้นักเรียนพยายามพัฒนาศักยภาพของตนเองนักเรียนจะเกิดแรงกระตุ้น ช่วยให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนและพยายามตั้งใจเรียนจึงส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ กาญจนา คุณารักษ์ (2543 : 51) กล่าวว่าไว้ว่า การทดสอบรายบุคคลจะเป็นตัวกระตุ้นความรับผิดชอบของนักเรียนแต่ละคน นักเรียนจะพยายามขวนขวายให้ตัวเองรู้เพื่อที่จะได้เป็นสมาชิกที่ดีของกลุ่ม หากทางให้ตนเองรู้เท่ากับกลุ่มช่วยให้อะไรกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์สูงสุดในการทำงาน นักเรียนแต่ละคนจะมีความพยายามและตั้งใจเรียนเพื่อให้กลุ่มประสบความสำเร็จ

1.4 การเรียนแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์ จะได้รับการเสริมแรงโดยครูมีรางวัลให้สำหรับนักเรียนกลุ่มที่สามารถทำคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มได้สูงตามเกณฑ์ที่กำหนด เช่น ได้รับดาว คำชมเชย หรือการติดประกาศที่บอร์ด ซึ่งเป็นการเสริมแรงทางบวก และสิ่งต่างๆ เหล่านั้นเป็นตัวกระตุ้นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ทำให้นักเรียนพยายามที่จะทำคะแนนของกลุ่มให้ได้มากที่สุดเพื่อจะได้รับรางวัล ซึ่งสอดคล้องกับ กาญจนา คุณารักษ์ (2543 : 63-64) กล่าวว่าไว้ว่าการได้รับรางวัลนั้นเป็นสิ่งจูงใจสำหรับนักเรียนให้มีความสนใจ เอาใจใส่ต่อการเรียนรู้ของตนเองและกลุ่มเพื่อน เพราะรางวัลที่ทุกคนจะได้รับนั้นขึ้นอยู่กับเรียนของเพื่อนร่วมกลุ่มด้วยเป็นสำคัญ สมาชิกในกลุ่มจึงพยายามที่จะให้กลุ่มประสบความสำเร็จร่วมกัน ดังนั้นการให้รางวัล การเรียนรู้ของผู้เรียนจึงเป็นสิ่งที่จูงใจที่มีประสิทธิผลมากที่สุดในการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

ด้วยเหตุผลดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าการเรียนแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์สามารถสนองตอบต่อความแตกต่างของผู้เรียนแต่ละคนได้อย่างสมบูรณ์ จึงทำให้นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามปกติ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ดูเรน (Duren. 1992) ที่ศึกษาพบว่า

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่ได้รับการสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และสอดคล้องงานวิจัยของ เมียร์ส (Mears. 1996) และ ออติโน (Autin. 1996) ที่ศึกษาพบว่า นักเรียนเกรด 12 ที่ได้รับการสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และนอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ จุฑามาศ สดแสงจันทร์ (2540) และ สมพร ศิลาทอง (2541)

2. ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยเทคนิคแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์และการสอนตามปกติ พบว่า พฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์ สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเหตุผลดังต่อไปนี้

2.1 การเรียนแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์ จัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยจัดแบ่งให้นักเรียนได้เรียนเป็นกลุ่มย่อย นักเรียนทุกคนในกลุ่มจะทำกิจกรรมร่วมกัน แบ่งงานให้รับผิดชอบร่วมกันภายในกลุ่ม ทุกคนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างตั้งใจ มีการปรึกษาหารือร่วมกันก่อนการทำงาน มีบรรยากาศในการทำงานที่อบอุ่นและเป็นกันเอง มีการอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ให้ความช่วยเหลือกันในการเรียน สมาชิกทุกคนรู้จักบทบาทและหน้าที่ของตนเอง รู้จักนำประสบการณ์จากสมาชิกภายในกลุ่มมาช่วยแก้ปัญหาข้อขัดแย้งภายในกลุ่มได้ รู้จักปรึกษาหารือ เพื่อแก้ปัญหาร่วมกัน ก่อให้เกิดความสามัคคี นอกจากนี้ยังเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ลงมือทำกิจกรรมด้วยตนเอง ประสบการณ์ที่นักเรียนได้รับจึงเป็นประโยชน์และเป็นประสบการณ์ที่มีความหมายต่อผู้เรียน จึงส่งผลทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมการทำงานกลุ่มสูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ สามารถ สุขวาทย์ (2537 : 99) ที่กล่าวไว้ว่า การจัดกลุ่มการเรียนแบบร่วมมือ นักเรียนจะทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มย่อย สมาชิกทุกคนมีหน้าที่ มีผลประโยชน์ร่วมกัน มีการยอมรับและการสนับสนุนซึ่งกันและกัน การช่วยกันแก้ปัญหาความขัดแย้งทำให้นักเรียนมีการช่วยเหลือเอื้ออาทรต่อกัน ดังนั้นสมาชิกทุกคนจึงเกิดการเรียนรู้ที่จะมีส่วนร่วมในการทำให้กลุ่มประสบความสำเร็จ ซึ่งจะส่งผลต่อพฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักเรียนและยังสอดคล้องกับ อรพรรณ พรสีมา (2540 : 59) ที่กล่าวว่าการเรียนแบบร่วมมือจะทำให้เกิดการเรียนรู้ในกลุ่มย่อย นักเรียนจะมีโอกาสได้พูดคุยกันอย่างใกล้ชิด ซึ่งเป็นการช่วยเสริมสร้างบรรยากาศ การเรียนรู้ที่ดี นักเรียนในกลุ่มทุกคนจะช่วยเหลือกัน แลกเปลี่ยนและให้ความร่วมมือซึ่งกันและกันในบรรยากาศที่เป็นกันเองและเปิดเผยสมาชิกในกลุ่มทุกคนกล้าถามคำถามที่ตนไม่เข้าใจ

นักเรียนให้ความร่วมมือและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน สมาชิกในกลุ่มทุกคนจะรับผิดชอบในความสำเร็จของกลุ่ม ลักษณะดังกล่าวนี้จึงช่วยพัฒนาและเสริมสร้างพฤติกรรมที่พึงประสงค์ให้เกิดขึ้นในกลุ่ม

2.2 การเรียนแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์นั้น ครูผู้สอนจะช่วยกระตุ้นให้นักเรียนร่วมมือกันในการปฏิบัติงาน เพื่อให้นักเรียนได้เข้าใจถึงหน้าที่ความรับผิดชอบที่ตนเองมีต่อกลุ่ม เพื่อนำกลุ่มของตนเองไปสู่ความสำเร็จ และเมื่อกลุ่มประสบความสำเร็จ หรือได้คะแนนสูงตามเกณฑ์ที่กำหนดครูก็จะให้รางวัล เช่น ให้ดาว ให้คำชมเชยหรือติดประกาศที่บอร์ด ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะเป็นแรงกระตุ้นให้นักเรียน แสดงพฤติกรรมที่จะทำให้การทำงานกลุ่มประสบความสำเร็จ ซึ่งสอดคล้องกับ มณฑิพย์ เจริญรอด (2542 : 70) ที่กล่าวไว้ว่า การที่กลุ่มหรือสมาชิกในกลุ่มได้รับคำชมเชย หรือได้ประจักษ์ในผลงานจากการทำงานร่วมกันในกลุ่ม นักเรียนก็จะแสดงพฤติกรรมต่างๆ ที่จะเป็นผลทำให้การทำงานร่วมกันในกลุ่มดำเนินไปได้ดียิ่งขึ้น เช่น ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ให้กำลังใจซึ่งกันและกัน ช่วยเหลือเกื้อกูลกันยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ทำให้เกิดความรักสามัคคี มีความผูกพันกันมากขึ้น และมีความพึงพอใจที่จะทำงานร่วมกันในครั้งต่อไปอีก

ด้วยเหตุผลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าการสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์ส่งผลให้นักเรียนมีพฤติกรรมการทำงานกลุ่มสูงกว่าการสอนตามปกติซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ มณฑิพย์ เจริญรอด (2542) ที่ศึกษาพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือมีพฤติกรรมการทำงานร่วมกันในวิชาวิทยาศาสตร์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามปกติอย่างมีนัยสำคัญ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ วราภรณ์ บรรดิ (2543) ที่ศึกษาพบว่าพฤติกรรมในการทำงานกลุ่มของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูของกระทรวงศึกษาธิการอย่างมีนัยสำคัญ

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่อาจเป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอนและการวิจัยในครั้งต่อไปดังนี้

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 การสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์นั้น เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้นักเรียนทำงานเป็นกลุ่ม ทักษะการทำงานกลุ่มจึงมีความสำคัญต่อการเรียนการสอนเป็นอย่างมาก ดังนั้น ก่อนทำการสอน ครูผู้สอนควรฝึกทักษะพื้นฐานในการทำงานกลุ่มให้กับนักเรียนก่อน เพื่อให้การเรียนการสอนนั้นมีประสิทธิภาพ ยิ่งขึ้น

1.2 ก่อนทำการสอน ครูผู้สอนควรชี้แจงทำความเข้าใจกับนักเรียนในเรื่องการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์ ตามลำดับขั้น พร้อมทั้งทำความเข้าใจเกี่ยวกับบทบาทหน้าที่ของสมาชิกในกลุ่ม รวมทั้งควรแจ้งให้นักเรียนทราบล่วงหน้าว่าแต่ละกลุ่มประกอบด้วยผู้ใดบ้าง เพื่อให้บรรยากาศในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนดำเนินไปอย่างราบรื่น บรรลุตามจุดมุ่งหมาย และทันต่อเวลาที่กำหนดไว้ ทั้งนี้เพราะนักเรียนอาจไม่คุ้นเคยกับการเรียนแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์ แต่เคยชินกับรูปแบบการสอนแบบเดิม

1.3 ขณะที่นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมกลุ่ม ผู้สอนควรติดตามดูแลการปฏิบัติงานของสมาชิกแต่ละกลุ่มอย่างใกล้ชิด เป็นการกระตุ้นให้นักเรียน มีความรับผิดชอบต่อการทำงานกลุ่มตามบทบาทหน้าที่ ที่แต่ละคนได้รับมอบหมาย เพื่อให้งานของกลุ่มประสบผลสำเร็จดียิ่งขึ้น พร้อมทั้งคอยให้คำแนะนำช่วยเหลือแก่นักเรียนที่อาจมีปัญหาในการเรียนรู้หรือการทำงานร่วมกัน

1.4 ผู้ที่จะนำรูปแบบการสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์ไปใช้ควรศึกษาหลักการ เป้าหมาย ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนบรรยากาศในการเรียนเป็นอย่างไร และละเอียดถี่ถ้วนทุกขั้นตอนเสียก่อน จะทำให้การดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นไปอย่างราบรื่นและประสบผลสำเร็จ

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรนำวิธีสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์ไปทดลองสอนกับกลุ่มตัวอย่างในระดับอื่นๆ และเนื้อหาอื่นๆ เพื่อที่จะได้ทราบว่าวิธีสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์ เหมาะสมกับนักเรียนในระดับชั้น และเนื้อหาลักษณะใดมากที่สุด

2.2 ควรนำวิธีสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์ไปเปรียบเทียบกับวิธีการสอนแบบอื่นๆ นอกจากการสอนตามปกติ เช่น การสอนแบบโครงการ กระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ การสอนแบบเป็นทีม ว่าจะมีผลแตกต่างกันหรือไม่เพียงใด

2.3 ควรนำวิธีสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์ไปศึกษากับตัวแปรด้านอื่นๆ เช่น เจตคติต่อการเรียน มนุษยสัมพันธ์ในการเรียน ความสามารถในการปรับตัวทางสังคม ความมีวินัยในตัวเอง ความเชื่อมั่นในตัวเอง และความรับผิดชอบ เป็นต้น